

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9970/2025
23.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Зорице Булајић, Ирене Вуковић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живко Дедовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, Први основни суд у Београду, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2388/19 од 22.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2388/19 од 22.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2388/19 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5749/17 од 17.12.2018. године, исправљеном решењем истог суда П 5749/17 од 30.10.2024. године, ставом првим изреке, укинут је платни налог издат од стране Првог основног суда у Београду Пл. бр. 3910/13 од 20.03.2014. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на износ од 27.035,00 динара исплати законску затезну камату почев од 30.09.2011. године до 30.04.2014. године, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.568,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 2388/19 од 22.01.2025. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на износ од 27.035,00 динара исплати законску затезну камату почев од 30.09.2011. године до 30.04.2014. године и тужилац је обавезан да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној по члану 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате (као главног дуга) на износ трошкова вештачења у кривичном поступку за период од 30.09.2011. године, као дана истека париционог рока за добровољно испуњење обавезе до 03.04.2014. године, када је тужилац наплатио трошкове вештачења. Ово због тога што захтев за исплату законске затезне камате на трошкове вештачења није постављен у кривичном поступку у коме су ти трошкови настали, па не може бити предмет главног захтева посебне парнице. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији применом члана 404. став 1. ЗПП. Побијана одлука заснова је на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда да се о праву повериоца на законску затезну камату на досуђене трошкове поступка одлучује у поступку у коме се ти трошкови досуђују, а не у посебном поступку, те да уколико странка истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка не постави и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, законска затезна камата на досуђени износ трошкова не може бити предмет главног захтева у посебној парници.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) - ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Одредбом члана 468. става 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. става 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 11.12.2013. године, а вредност предмета спора је 41.720,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоцаније дозвољена, у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

Изјављена ревизија није дозвољена без обзира на чињеницу што је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда. Ово из разлога што се ради о спору мале вредности, па у таквој ситуацији правно дејство посебне процесне норме (члан 479. став 6. ЗПП) искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначења првостепене пресуде у смислу члана 403. став 2. истог закона.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић